

Any 1975 (sobre 6.088 respostes)

Quina educació política t'ha donat l'escola?

Un 35 % diuen: cap!

No voldria acabar aquest punt sense aportar una resposta impressionant que trobem a l'enquesta «Ciència i opció ideològica», de l'any 1977.

La pregunta és: «Creus que el respecte a la vida és optatiu?»

La resposta, el crit: «No, el dret a la vida és indiscutible» s'emporta el 76 % de les respostes.

Hi ha una ombra, si voleu, en aquest 17'5 % que responen que el respecte a la vida és optatiu perquè és imposat.

Però hi han ombres que fan destacar més la llum.

No és veritat, doncs, que la majoria dels joves estiguin desorientats en les opcions bàsiques del bé i del mal.

I en el moment que els suports no els fallin, o deixin de fallar-los, viurem un redreçament enèrgic de la nostra joventut.

Mediteu aquest crit d'un jove:

«Potser mai no he demanat ajuda a un professor, ni a cap sacerdot, ni, d'ençà que sóc gran, als pares».

Per què? Qui en té la culpa?

Parlem, encara, d'un altre problema concret: **LA MANCA DEL SENTIT DE LA RESPONSABILITAT, L'EVASIÓ DE QUALSEVOL ESFORÇ SERIÓS, LA FAMOSA MANDRA. ¿ÉS VERITAT EL «TANT SE ME'N DÓNA»?**

Els que convivim diàriament amb molts joves i noies, ens adonem que aquest és un clíxé fals o que, almenys, no pot generalitzar-se.

Hi ha casos greus de mandra, d'estar farts de tot, certament. Però hi ha també casos extraordinaris de dedicació a l'estudi i al treball.

I tots, en un i altre cas, han de superar l'obstacle —o els obstacles acumulats— del desordre en el centre escolar, al carrer, a la societat... La passivitat culpable dels grans, mestres inclosos. Això quan no han de superar les lliçons d'irresponsabilitat, de les quals hi ha, certament, molts addictes seguidors.

A una pregunta de l'enquesta de 1976, sobre 6.791 respostes, un 32'44 % de nois i noies diuen: «No, la gent no és prou responsable».

No serà, doncs, que els que fallem, o hem fallat, som els grans? ¿No serà que els problemes nostres, dels pares, (maldar sempre per un major confort, per una excursió més

llarga, per un electrodomèstic més en color; o bé les infidelitats en el nostre treball, en la nostra vida familiar i conjugal) es trasllueixen en els joves i noies que són els nostres fills?

¿No serà que, sovint, els nostres problemes de mestres, les nostres inseguretats i els nostre escepticisme radical, els transmetem als nois i noies que són amb nosaltres a la classe i a la vida, i castrem la seva possibilitat de treball serè i honorat? Tenim a les nostres mans la seva vida i no la deixem créixer amb serenitat, amb la calma necessària. Ens els volem fer nostres i no ens adonem, potser, que la nostra mà és llefiscosa i malalta: no pot, no és capaç de donar ajuda certa, sense engany. Llavors és còmode, al cap de dos o tres anys de Batxillerat o de Formació professional, dir que «estan cremats», que estan fastiguejats de tot. Que no són responsables, que no treballen, que tot els fa igual...

Mirem les nostres mans! Si són buides, com volem que...

Els ens demanen que siguem responsables. I ens ho diuen. Així mateix: «La condició més necessària en una persona responsable és ser conseqüent» i afegeixen: «amb si mateixa, amb les pròpies idees, personalment i socialment, en els seus actes».

Hi ha respostes. I si les respostes són possibles, hi ha, doncs, esperança.

Jo en diria algunes de respostes concretes:

1. Cal que l'Església —la nostra Església catalana— es negui del pecat d'omissió que ha comès fa anys envers els joves i les noies.
2. Cal que els partits polítics no fabriquin militants joves a corre-cuita sense, abans, haver-los ajudat a créixer com a persones.
3. Fa falta una disciplina a les aules, no pas imposada sinó lliurement acceptada.
4. Manca clarament un sentit d'autoritat en el clima polític que vivim i que hem viscut de força anys ençà. Autoritat entesa com a servei, és clar.
5. Manquen, clarament, associacions de joves, amb gent amiga i no interessada al davant.

Però penso que les respostes no poden pas limitar-se a això, a coses concretes, a crear clubs o partits joves.

Cal la llarga resposta de tota una vida coherent, la llarga i eficaç resposta de multitud de vides coherents.

Cal la resposta d'una vida austera. No farta de tot (de diners, de sexe, de posseir) sinó sacrificada pels altres.

Cal la resposta de cadascú de nosaltres, joves i grans. Cal que cadascú encengui la seva petita llum de fe, d'il·lusió, d'amor, i és ben cert que els nois i noies de Catalunya respondran. Perquè —ells ho diuen— són capaços de resposta.

Marcel Galobart

F L O R S

- FLORISTERIA EN GENERAL
- LLAVORS

- PRODUCTES PER PLANTES I JARDINS
- CERÀMICA I OBJECTES DE REGAL

Carretera de La Sagrera

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA